

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire kissing in front of a classic car at night. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a white dress. They are standing on a brick-paved area next to a dark classic car. In the background, there is a building with warm lighting and some greenery.

Kim Lawrenceová
Vášnivá
řecká noc

KIM LAWRENCEOVÁ

VÁŠNIVÁ ŘECKÁ NOC

PŘEKLAD

ŠIMONETA DE VENTER

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti románů, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané Zlatý střevíček, která vyšla v říjnu minulého roku.

Příběh pojmenovaný Stalo se při zásnubách, který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku Všechny vůně Madridu, jež vyšla minulý měsíc.

V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (Dvě noci v Buenos Aires a Tajemství irské krásy) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem Jezdec dává šachmat. A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy Královnou podruhé, která vyšla v listopadu 2019.

A konečně Vášnivá řecká noc (snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih Benátský aristokrat z října minulého roku a Dívka v červeném, s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc...

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

*S láskou
Váš Harlequin*

Kim Lawrenceová

VÁŠNIVÁ ŘECKÁ NOC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Passionate Night with the Greek

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Šimoneta de Venter

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Kim Lawrence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5678-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5679-7 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5680-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zach dostal zprávu, na kterou čekal, když uvízl v zácpě. Někdy se mu osvědčily znalosti postranních uliček Atén, které měl z první ruky, v kombinaci s flexibilním přístupem k pravidlům.

Zach ovládal obojí.

Když dospíval, několik let ho na těchto ulicích živila jeho vynalézavost a zdravý rozum, zdálo se mu to mnohem lepší než žít s babičkou, která ho nenáviděla za to, že musela mít na krku bastarda své dcery, a se strýcem, který byl opilec a dohnal šikanu k dokonalosti.

Trvalo mu necelou půlhodinu a několik pravděpodobných pokut za překročení rychlosti, než se dostal do nemocnice. Nevšímal si závistivých pohledů, které ho sledovaly, když procházel od auta do budovy. Trvalo mu další tři minuty, než se dostal na jednotku intenzivní péče, kde Alekis Azaria strávil tři dny v lékařsky navozeném kómatu po úspěšné resuscitaci při poslední srdeční zástavě.

Zach jako nejbližší člověk, kterého starší muž měl, jak z rodiny, tak z přátel, tu byl předešlý den, kdy ho probudili z kómatu. Navzdory všem varování, která se rozhodl ignorovat, očekával, že Alekis znovu otevře oči.

Doktor mu vysvětlil, že se to stávalo, ale že zde byla i možnost, že už se nikdy neprobudí.

Vzhledem k tomu, že o přítomnosti řeckého přepravního magnáta všichni věděli, nebylo divu, že týž doktor, který mu sděloval tu pochmurnou prognózu, na něj nyní čekal před vstupem na jednotku intenzivní péče.

Ten lékař, který byl zvyklý být osobou, která vyzařovala respekt a autoritu, se přistihl při příchodu mladší, vysoké a atleticky stavěné postavy, jak se vzpřímil a zhluboka nadechl.

Zach neodpověděl na pozdrav staršího muže, místo toho naklonil hlavu v tázacím gestu, pozdvihl široké černé obočí a čekal se semknutou čelistí na to, co přijde.

„Vzbudil se a už zvládne sám dýchat.“

Zach začínal být netrpělivý, když si všiml, že lékař začíná chodit kolem horké kaše, přerušil ho a dychtílost protkala hluboký hlas.

„Podívejte, řekněte mi to na rovinu.“

Slyšet věci *na rovinu* nikdy pro Zacha nebyl problém. Jeho schopnosti oddělit osobní problémy neovlivňovaly profesionální vystupování.

„Vypadá to, že nemá žádný problém rozpoznávat lidi.“

Záblesk oddechu proletěl přes Zachovy temné oči. Duševní poškození by byla Alekissova nejhorší noční můra, ostatně to i Zachova.

„Vzhledem k tomu, že byl předtím poněkud... *náročný*“, dodal doktor suše.

Zach se vzácně usmál, zjemnily se přísné rysy jeho řezaných a pohledných linií, což způsobilo, že sestřička, která zrovna procházela kolem, narazila do dveří.

„Je zvyklý na to, že se o něj někdo stará. Mohu ho vidět...?“

Kardiolog přikývl. „Je stabilní, ale musíte rozumět tomu, že je to pouze chvilka, co se probudil,“ upozornil ho.

„Rozumím.“

„Tudy prosím.“

Alekis byl přesunut z kóje z jednotky intenzivní péče do soukromého pokoje. Zach ho našel sedět na hromadě polštářů. Události posledních dnů mu vryly do hrubé kůže hluboké vrásky a tváře se mu propadly, ale jeho hlas zněl stále pevně!

Zach na chvíli sečkal ve dveřích, poslouchal a na pevných ústech mu pohrával drobný úsměv.

„To jste nikdy neslyšel o lidských právech? To vás bude stát práci. Chci svůj zatracený mobil!“

Sestřička znovu nabývala svůj profesionální postoj, který zakolísal, když se objevil Zach, zvedla ruku k červenající se tváři a načechrala mu polštář, ale její tvář vypadala klidná přes nevrle požadavky a salvu agresivních výhrůžek.

„To není v mých pravomocích, učinit taková rozhodnutí pane Azario.“

„Tak mi přiveďte někoho, kdo má nějaké pravomoce –“

Alekis utichl, když si všiml Zachovi přítomnosti. „Výborně, podej mi svůj mobil a sklenice brandy by také přišla vhod.“

„Musel jsem si ho zapomenout.“ Zachova odpověď si získala souhlasný pohled sestřičky s ruměncem zbarvenou tváří.

Alekis si odfrkl. „Tohle je spiknutí!“ zamumlal. „Tak na co čekáš? Posad se. Nestůj tam tak nade mnou.“

Zach udělal, jak mu bylo řečeno a usadil své dokonale oblečené, dlouhé, štíhlé, sto devadesát devět centimetrů vysoké, atletické tělo na jednu z pohodlných židlí. Natáhl nohy před sebe a zkřížil jeden kotník přes druhý.

„Vypadáš jako –“

„Vypadám jako bych umíral,“ přišla nedočkavá odpověď. „Ale ještě ne – mám hodně věcí, které musím udělat, a ty také. Předpokládám, že ve skutečnosti u sebe mobil máš?“

Zachova úleva nad jeho přístupem byla obrovská, práce vždy na prvním místě, rušila ji jen jeho klepající se ruka protkaná modrými žilami, která se k němu natahovala.

Zakryl své obavy pod vrstvou ironie, když přejížděl po displeji svého mobilu, zatímco hledal nejlepší fotku, kterou udělal před několika dny pro Alekise.

„Tak jak dlouho, než se všichni dozví tu novinu, že trčím tady, a supi začnou kroužit okolo?“

Zach vybral nejlepší ze snímků obličeje, které vyfotil, a vzhlédl. „Kdo ví?“

„Zamezit škodám bude tedy hlavním cílem.“

Zach přikývl a natáhl ruku s mobilem. „Hádám, že jestli budeš mít ještě jednu srdeční zástavu, budeš k tomu mít pádný důvod. Předpokládám, že mi brzy řekneš, proč jsi mě poslal sledovat tu ženu na hřbitov v Londýně.“

„Ne sledovat, ale vyfotit ji...“

Zachův poloúsměv přetékal ironií, když ho opravoval. „To je ovšem úplně něco jiného. Jsem jen zvědavý, napadlo tě vůbec, že bych mohl odmítnout?“

Zach byl v Londýně, aby se zúčastnil prestižní mezinárodní konference, aby přednášel jako host před publikem, které se skládalo ze smetánky ze světa

financí, když mu Alekis zavolal s tou bizarní žádostí, kterou prezentoval jako malou službičku.

Jestli někdy začínal věřit vlastním novinářům, vždy tu byl Alekis, který ho donutil být stále ve střehu, Zach se zamyslel s ironickou náklonností, když se mu vybavila krátká konverzace, která proběhla před několika dny.

„Chceš, abych šel *kam* a udělal *co*?“

„*Slyšel si mě dobře. Prostě dej tu adresu kostela řidiči, hřbitov je hned naproti, potom vyfoť tu ženu, která dorazí ve čtyři třicet.*“

„Zkus tentokrát nedostat další infarkt,“ doporučil Zach a podal mobil staršímu muži.

„Čekání na to, až mi ukážeš tu fotku, mi srdce nezastavilo. Sedmdesát pět let požitkářství ano. Podle doktorů už jsem měl být pod zemí dávno. Také říkali, že jestli chci přežít další týden, měl bych se zbavit všeho, co dává mému životu nějaký smysl.“

„Jsem si jistý, že byli o něco taktnější.“

„Takt mi nic neříká.“

Chtivost, proběhlo Zachovi v hlavě, když sledoval, jak starší muž zírá do mobilu.

„Je překrásná, že ano?“

Zach shledal odpověď zbytečnou. Nebylo žádných pochyb nad oslňující krásou ženy, která byla zachycena jeho telefonem. To, co ho udivovalo, nebyl Alekisův zájem, ale jeho vlastní fascinace hraničící s posedlostí nad tváří, kterou nemohl vyhnat u hlavy. Alespoň do té doby, než si uvědomil, že to nebyla ta tvář, která si pohrávala s jeho představivostí, nebyly to ty zlatavé oči, byla to záhada její identity, záhadnost té aféry.

„Jsem vždy ochoten podat pomocnou ruku příteli v nouzi. Řekl bych, že jsi přišel o všechno své jmění

a už nemáš své osobní vyšetřovatele, když jsi potřeboval mou pomoc? Jak jsi mohl vědět, že tam bude ve čtyři třicet?“

„Nechal jsem ji sledovat v posledních třech týdnech.“

Vypadal zmateně, že se Zach ptá na tak očividnou věc. „A nepotřeboval jsem celý tým... Vlastně jsem neměl jediný důvod chtít použít své lidi. Pověřil jsem tí někoho, kdo se ukázal jako úplný idiot...“

„Toho, kdo ji sledoval?“

„A ještě se dožaduje svých peněz. Byl naprosto neschopný, vyfotil spoustu fotek, převážně jejích zad nebo lamp. A co se týče toho, jak moc byl *nenápadný*? Všimla si ho a vyhrožovala mu, že ho nahlásí za obtěžování... Potom *ho* vyfotila a trefila ho nákupní taškou. Viděla tě?“

„Neviděla, přemýšlím nad druhou prací špiona. Neměl jsem jediné tušení, že se pouštím do tak nebezpečného úkolu. Tak, kdo je tahle hrozivá slečna?“

„Moje vnučka.“

Záchvěv překvapení rozšířil Zachovy temné oči. Tohle opravdu nečekal!

„Její matka byla také překrásná...“ Starší muž si nevšiml Zachovy reakce, jak sledoval její fotografii, jeho prsty se třásly, když pozvedl telefon. „Myslím, že má stejná ústa jako Mia,“ zvedl své povislé oči. „Věděl jsi, že mám dceru?“

Zach naklonil hlavu. Samozřejmě slyšel historky o divoké dceři. Povíдалo se o drogách a mužích, ale nikdo nevěděl, jestli ji Alekis viděl od té doby, co se provdala proti jeho vůli. A také se povíдалo, že ji vydědil. Toto bylo poprvé, kdy slyšel zmínku o jeho vnučce nebo cokoliv tohoto druhu, jelikož Alekis nikdy o své rodině nemluvil, ačkoliv jeden portrét jeho

dávno zesnulé ženy visel ve vstupní hale jeho luxusního domu na ostrově, který vlastnil.

„Provdala se za nějakého zoufalce, Parvatiho, zahazovala se s ním jenom, aby mi dělala naschvály,“ zadumal se starší muž zahořkle. „Měl jsem pravdu. Byl to líný budižkničemu, ale poslouchala mě snad? Ani náhodou, opustil ji, když otěhotněla. Stačilo by, kdyby mě poprosila a já bych...“ potřásl hlavou a vypadal unaveně z následku emocionálního výbuchu. „Nevadí, vždy byla tvrdohlavá a...“ odmlčel se a už tam jen tak seděl a oči měl napůl zavřené.

Zach začal přemýšlet, jestli neusnul. „Vypadá to, že jablko nespadlo daleko od stromu.“

K Zachové úlevě starší muž otevřel oči a zamračil se Zachovým směrem, ale zachmuření postupně uvadlo. Úsměv, který ho nahradil, měl náznak pýchy. „Mia byla velmi temperamentní. To měla po své matce, ale...“ Znovu se odmlčel.

Jestli ta podoba na obraze, který viděl, byla pravdivá, Alekissova žena byla krásná, ačkoliv ne ve stejném slova smyslu, jako jeho vnučka s těma zářivě jantarovýma očima. Zach neviděl mezi nimi žádnou podobu. Na portrétu byla krásná žena s krásnou tváří, ale ne žena, jejíž tvář by muže pronásledovala. Na rozdíl od tváře té krásné ženy se zlatavýma očima. Byla to Alekissova vnučka – stále mu dělalo problém si to uvědomit.

Alekissova chybějící rodina bylo to, co měli společné, byla to součást jejich neobvyklého pouta, které za ta léta vzniklo. Teď se ukázalo, že měl rodinu a předpokládal, že se s ní Alekis chce znovu shledat. Kdyby ho Alekis požádal o radu, Zach by mu řekl, že je to špatný nápad. Ale Alekis by ho nežádal a ani by neposlouchal o nic více, než kdyby Zachovi někdo

dříve řekl, že kdyby se znovu setkal s rodinou, nedalo by mu to žádné vzpomínky nebo odpovědi a žádnou útěchu.

„Asi jsem mohl udělat první krok. Jen jsem vyčkával, ale ona nikdy...“ otřel si rukou oči, a když ji dal dolů, Zach předstíral, že si nevšiml té vlhkosti na jeho staré tváři.

Pravdou bylo, že mu bylo nepříjemné vidět muže, kterého vždy považoval za soběstačného a nesentimentálního, a daleko od toho, jak je obětí vlastních emocí. Ale možná to bylo to, co se stane, když se člověk setká tváří v tvář smrti?

„Předpokládám, že každý něčeho lituje.“

„A ty?“

Zach pozvedl obočí a zvažil to. „Všichni chybujeme,“ odpověděl, a přemýšlel nad svou babičkou, jak zírá z okna prázdnýma očima po jeho poslední návštěvě domova. „Ale nikdy nedělám stejnou chybu dvakrát.“ Když jste udělali stejnou chybu podruhé, dělalo to z vás idiota nebo zamilovaného – v jeho očích to bylo totéž.

Neuměl si představit, že by dovolil svému srdci, nakonec ani svým hormonům, aby ovládly jeho rozum. Ne že by byl mnich, sex byl zdravý a nezbytný, ale nikdy do toho nemíchal city, což mu zajistilo pověst bezcitného bídáka, ale s tím mohl žít. Ale s tím, že by žil po zbytek života jen s jednou ženou? To určitě ne!

„Lituji toho... ale na to už je pozdě,“ řekl Alekis pevným hlasem. „Chtěl bych to napravit. Hodlám jí všechno přenechat. Promiň, jestli sis myslel, že to přenechám tobě.“

„Nepotřebuji tvé peníze.“

„Ty a tvoje zatracená hrdost! Kdybys mě nechal

ti pomoci, dostal by ses nahoru daleko rychleji nebo alespoň s daleko menším úsilím.“

„V čem by tohle byla zábava? A pomohl jsi mi. Dal jsi mi vzdělání a tvé rady,“ Zach mluvil jemně, ale věděl, za kolik toho Alekisovi vděčil on i přepravní magnát.

„Dárek k nezaplacení, nemyslíš?“

Zachovy rty se zvlhnuly. „Už jsi to zase ty. Co chceš, abych udělal?“

„Přiveď mi ji.“

Před očima se mu objevila tvář se zlatavýma očima a Zach pocítil nepojmenovatelnou emoci, která v něm vzplanula, když si uvědomil, že ji znovu uvidí.

Starší muž opět hleděl na fotku na obrazovce.

„Přivedeš?“

Zach pozvedl husté obočí.

„Přivést, čímž myslíš...“ zavrtěl hlavou a pokusil se uvolnit poněkud hustou atmosféru, která nemohla dělat dobře Alekisovu slabému srdci. „Předpokládám, že se zde nebavíme o únosu.“

„K tomu snad nedojde.“

„To jsem ti ani nenabízel.“

Starší muž nevypadal, že by ho slyšel.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Zach a předstíral, že nevidí vlhkost, kterou si starší muž otíral z koutků očí.

„Katina.“ Alekis semkl rty. „Řecké má pouze jméno, narodila se v Anglii. Její minulost je...“

Zach byl udiven, když spatřil ve starcově obličejí něco podobného studu.

„Byla dlouhou dobu sama. A stále si myslí, že je. Hodlám jí to vynahradit, ale obávám se, že ten šok ji...“

„Jsem si jist, že to zvládne,“ uklidnil ho Zach a snažil se potlačit cyničnost. Zjištění, že se brzy stanete

tak bohatými, jak se vám nikdy nezdálo, bylo něco, s čím se lidé srovnávali velice dobře.

„Bude to pro ni veliká změna. Bude z ní dědička, stane se terčem zlomyslných lidí a zlatokopů. Bude potřebovat, aby ji někdo ochránil.“

„Z toho, co jsi mi řekl, to vypadá, že je schopna se o sebe postarat sama,“ dodal Zach suše.

„Ach, očividně má kuráž, ale bude potřebovat mnohem více než jen kuráž. Bude muset zjistit, jak věci fungují,“ pokračoval její dědeček. „A já jsem uvízl tady, to je, proč jsem...“

Zach ho rychle přerušil. „Rád bych ti pomohl, ale zní mi to jako práce na plný úvazek.“

Jeho učitel si zhluboka povzdechl, což přinutilo Zacha zatnout zuby, úsměv, který ho doprovázel, byl plný pochopení a smutku. „A ty máš samozřejmě plné právo mne odmítnout.“ Další povzdechnutí. „Nic mi nedlužíš. Prosím, nemysli si, že zde žádám o nějaké splacení starých dluhů. Odstoupím a –“

Zach svěsil ramena. Věděl, kdy byl poražen.

„Víš, někdy zapomínám, že jsem to byl *já*, kdo zachránil *tvůj* život.“

První lekce, kterou jste se na ulici naučili, byla starat se jen sám o sebe, druhá byla chůze nebo ještě lépe běh, naučit se, jak utéct od problémů. Zachův problém byli násilníci. Nenáviděl je, a když viděl, jak ti pobudové s nožem obklopují staršího pána, který odmítá vydat svou peněženku, začínal vidět rudě, což zapříčinilo to, že běžel naproti nebezpečí, ne od něho.

Zach věřil tomu, že mu nic přínosného nepřinese, když bude bloumat nad minulostí, ale kdyby si to myslel, jeho objektivní názor byl ten, že jeho chování nebylo nijak obzvlášť statečné.

Možná, že zachránil ten den tomu staršímu muži

život, ale Alekis mu dal život, o kterém se mu ani nezdálo a doposud nechtěl téměř nic na oplátku.

Díval se na něj, výraz trpké rezignace zkřivil jeho ústa.

Úsměv postaršího Řeka přetékal samolibostí.

„Nepokoušej mě,“ zavrčel Zach, který byl na pomězí pobouření z toho, že s ním tak zkušeně manipuloval, a pobavením.

„Je důležité sledovat informace. Víím, že se mohu na tebe spolehnout. Média po ní půjdou jako voska na bonbon. Musíme být na to připraveni, ona na to musí být připravena. Už jděte!“

Ta poslední hlasitá věta byla směřována na neopatrnou sestru, která chtěla plnit své povinnosti a jen tam postávala.

„Přenechám ho vám, hodně štěstí,“ dodal Zach a postavil se na nohy. „Můžeš mi poslat informace mailem,“ dodal ještě, než mohl vyčerpaně vypadající pacient reagovat na jeho záměr odejít. „Jen mi dej všechny informace o ní, já se postarám o zbytek a v mezičase si ty můžeš pořádně odpočinout.“

Kat pobíhala po své malé kanceláři a máchala rukama ve vzduchu s pocitem vítězství. Vzala znovu do rukou dopis, který vyhodila do vzduchu po tom, co si ho přečetla.

Přečetla si ho ještě jednou, znepokojená tím, jestli ho špatně nepochopila. To by bylo opravdu hrozné. Napětí jí opadlo z ramen, když ho dočetla.

Opravdu v něm stálo to, co si myslela, nakrčila obočí a zamračila se nad tím, co v dopise naopak nestálo. Stálo v něm datum, kdy se měla dostavit na adresu právní firmy, ale žádné vodítko k tomu, *kdo* se těšil, až ji potká.

Pokrčila rameny. Pravděpodobně zástupce někoho z těch, jež požádala o pomoc. Kdyby dokázala přesvědčit hrstku lidí, aby poskytli nějaký sponzorský dar, mohlo by to znamenat zastavení exekuce azylového domu, než získají finance od místních úřadů v nadcházejícím měsíci.

Kdo ví? Mohl by to být první z mnoha. Někdo lehce zaklepal na dveře a pak Sue prostrčila oranžově melírovanou hlavu dveřmi. „Pane bože!“ povzdechla si, když uviděla Katin obličej. „Znám tenhle pohled.“
„Jaký pohled?“

Starší žena vstoupila do místnosti a poté, co zavřela dveře, řekla: „Tvůj ‚kampaň pro dobré účely‘ pohled.“

Kat mrkla. „Mám vůbec nějakou...“

„Ó ano, to máš a já – my všichni – milujeme to, jaká jsi bojovnice, ale přichází čas, kdy...“

Znovu si povzdechla a pozvedla její štíhlá ramena, než je opět nechala klesnout. „Musíš být realista, zlato,“ řekla Sue Kat vážně. „Tohle místo...“ Její otevřené gesto pohltilo malou kancelář s jejím systémem archivování v kartonových krabicích. Vždy bylo něco lepšího, za co utratit jejich omezené prostředky než za nábytek do kanceláře. „Jsem ztracený případ. Mám v pondělí pohovor. Jen tě upozorňuji, že budu potřebovat v pondělí ráno volno.“

Kat nedokázala skrýt svůj šok, její úsměv poklesl. „Hledáš si novou práci?“ Jestliže Sue, která jak byla optimistická, tak byla pracovitá, to už vzdala... *Jsem jediná, kdo to ještě nevzdal?*

„Přesně tak, hledám a tobě radím, ať uděláš totéž. Vždy tu budou účty, které musíme platit a v mém případě i hladové krky, které musím nakrmit. Taky mi velmi záleží na tomhle místě, to přece víš, Kat.“